

AMBER

DVORY CHAOSU

ROGER ZELAZNY

◆◆
KNIHA 5
◆◆

TATRAN

AMBER

KRONIKY AMBERU

ROGER ZELAZNY

TATRAN

Z anglického originálu Roger Zelazny: The great book of Amber
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Avon books, Inc., New York, USA 1999,
preložili Lucia Halová, Barbora Kráľová, Linda Magáthová.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2018 ako 5177. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Jazyková redaktorka Daniela Šinková
Technická redaktorka Jozefína Novotná
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačili Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Compilation copyright © 1999 by Avon Books, Inc.
The Courts of Chaos copyright © 1978 by Roger Zelazny
Translation © Lucia Halová, Barbora Kráľová a Linda Magáthová 2018
Illustration © Vladimír Križan 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

KNIHA PIATA

Dvory
Chaosu

1

Amber: vysoký a jasný na vrchole Kolviru uprostred dňa. Čierna cesta: kľukatí sa podlo a zlovestne cez Garnath od Chaosu až na juh. Ja: v knižnici amberského paláca nadávam, chodím hore-dolu a podchvíľou nazriem do knihy. Dvere do knižnice zatvorené na závoru.

Šialený princ z Amberu si sadol za stôl, znovu obrátil pozornosť na otvorený zväzok. Ktosi zaklopal na dvere. „Choď preč!“ zakričal som.

„Corwin. To som ja, Random. Otvor, no tak. Priniesol som aj obed.“

„Daj mi minútku.“

Znovu som vstal, obišiel stôl, zamieril k dverám. Keď som otvoril, Random prikývol. Držal tácku, odniesol ju na stolík pri písacom stole.

„Je tam kopa jedla,“ poznamenal som.

„Aj ja som hladný.“

„Tak s tým niečo urob.“

Pustil sa do porciovania. Podal mi mäso na kuse chleba. Nalial víno. Usadili sme sa a jedli.

„Viem, že si stále naštvaný...“ povedal po chvíli.

„Ty vari nie?“

„No, asi som si už zvykol. Nevieť. Aj tak... Áno. Bolo to dosť nečakané, nie?“

„Nečakané?“

Logol som si vína. „Je to presne ako kedysi. Ba ešte horšie. Vlastne som si ho celkom obľúbil, keď sa vydával za Ganelona. Teraz, keď má znovu moc, je rázny ako predtým, vydal kopu rozkazov, ktoré ani len nevysvetlil, a znovu zmizol.“

„Povedal, že čoskoro sa ozve.“

„Predpokladám, že to mal v úmysle aj naposledy.“

„Ja si nie som taký istý.“

„Vôbec nevysvetlil, prečo tu vtedy nebol. Vlastne nevysvetlil nič.“

„Určite má na to svoje dôvody.“

„Tak mi napadá, Random – nemyslíš, že prichádza o rozum?“

„Stále bol dosť bystrý na to, aby ťa dostal.“

„Bola to kombinácia primitívnej zvieracej prešibanosti a jeho schopnosti meniť podobu.“

„Ale zabrala, nie?“

„Áno. Zabrala.“

„Corwin, nie je to skôr tak, že nechceš, aby mal dobrý plán, že nechceš, aby mal pravdu?“

„To je smiešne. Túžim, aby sa to tu dalo do poriadku, tak ako všetci.“

„Áno, ale nebol by si radšej, keby riešenie prišlo odinakial?“

„Kam tým mieriš?“

„Nechceš mu veriť.“

„To priznávam. Hrozne dlho to bol pre mňa niekto iný a...“

Pokrútil hlavou.

„Tak to nemyslím. Hnevá ťa, že sa vrátil, však? Dúfal si, že vtedy si ho videl naposledy.“

Odvrátil som pohľad.

„Máš recht,“ uznal som napokon. „Ale nie kvôli prázdnemu trónu, alebo nielen. Je to kvôli nemu, Random. Kvôli nemu. Nič viac.“

„Viem,“ povedal.

„Ale musíš priznať, že dobehol Branda, čo nie je jednoduché. Podaril sa mu kúsok, ktorému stále nerozumiem, keď dosiahol, že si mu priniesol tú ruku z Tir-na Nog'thu, mňa nejako prinútil, aby som ju odovzdal Benedictovi, zariadil, že Benedict bol v správnom čase na správnom mieste, aby všetko vyšlo a on dostal späť Drahokam. S Tieňom to vie stále lepšie ako my. Predviedol sa hneď na Kolvire, keď nás priviedol k Pravzoru. Ja niečo také nedokážem. Ani ty. A vytrieskal Gérarda. Podľa mňa neprihádza o rozum. Podľa mňa celkom presne vie, čo robí, a či sa nám to páči alebo nie, zrejme on jediný si dokáže poradiť so súčasnou situáciou.“

„Chceš tým povedať, že by som mu mal dôverovať?“

„Chcem tým povedať, že nemáš na výber.“

Vzdychol som si.

„Tuším si trafil kliniec po hlavičke,“ povedal som. „Nemá zmysel byť za trpknutý. Ale aj tak...“

„Trápi ťa rozkaz zaútočiť, čo?“

„Okrem iného. Škoda, že nemôžeme počkať, Benedict by postavil väčšie vojsko. Tri dni je málo na prípravu takej akcie. Najmä ak sme si takí neistí naším nepriateľom.“

„Možno nie sme. Dlho sa rozprával s Benedictom medzi štyrmi očami.“

„To je ďalšia vec. Tieto individuálne rozkazy. Toto tajnostkárstvo... Neverí nám ani o chlp viac, než naozaj musí.“

Random sa zachechtal. Ja tiež.

„Dobre,“ uznal som. „Asi ani ja by som nám neveril. Ale tri dni na prípravu vojny...“ Pokýval som hlavou. „Naozaj dúfam, že vie niečo, čo my nie.“

„Zdá sa mi, že toto je skôr preventívny úder než vojna.“

„Len sa akosi zabudol zmeniť, čomu chceme predísť.“

Random pokrčil plecami a dolial nám.

„Možno sa zmieni po návrate. Ty si nedostal žiadne špeciálne rozkazy?“

„Len sedieť a čakať. A ty?“

Pokrútil hlavou.

„Vraj sa dozviem v správny čas. Aspoň Julianovi nariadil, aby mal pripravené jednotky, nech sa môžu okamžite presunúť.“

„Naozaj? Nezostávajú v Ardene?“

Pokrútil hlavou.

„Kedy to prikázal?“

„Keď si odišiel. Preniesol sem Juliana Tromfom, aby mu dal rozkazy, a spolu odcválali. Počul som otca, že kus cesty majú spoločný.“

„Ľšli východnou cestou cez Kolvir?“

„Áno. Videl som ich odchádzať.“

„Zaujímavé. Čo iné mi ešte ušlo?“

Zavrtel sa na stoličke.

„Jedna vec, čo ma trápi,“ povedal. „Keď otec vysadol na koňa a rozlúčil sa, obzrel sa na mňa a vrazil: ‚Dozri na Martina.‘“

„To je všetko?“

„To je všetko. Ale smial sa pritom.“

„Podľa mňa len prirodzená nedôvera voči prišielcovi.“

„Prečo sa potom smial?“

„Vzdávam sa.“

Odkrojil som si kúsok syra a hodil ho do úst.

„Azda to nie je až taký zlý nápad. Možno nie je podozrievavý. Možno má pocit, že Martina treba pred niečím chrániť. Alebo oboje. Alebo ani jedno. Vieš, aký je niekedy.“

Random sa postavil.

„Tie ostatné možnosti mi ani nenapadli. Ale teraz poď so mnou, dobre?“ povedal. „Sedíš tu už celé doobedie.“

„No dobre.“ Vstal som a pripol si Grayswandir. „Kde je vlastne Martin?“

„Nechal som ho dole. Rozpráva sa s Gérardom.“

„Potom je v dobrých rukách. Gérard zostáva tu, alebo sa vracia k flotile?“

„Neviem. Nebaví sa so mnou o svojich rozkazoch.“

Vyšli sme z miestnosti a zamierili k schodisku.

Zdola som začul nejaký hluk a pridala som do kroku. Vyzrel som cez zábradlie, pri vchode do trónnej siene som uvidel zástup stráží a obrovskú postavu Gérarda. Všetci stáli chrbtom k nám. Zbehol som dolu, Random mi bol za päťami. Pretlačil som sa dopredu.

„Gérard, čo sa tu deje?“ spýtal som sa.

„Nemám šajn,“ odvetil. „Pozri sa sám. Ale nedá sa tam dostať.“

Odstúpil a ja som urobil krok dopredu. Potom ďalší. Viac sa nedalo. Akoby som tlačil na trochu pružnú neviditeľnú stenu. Za ňou sa mi naskytna scéna, ktorá mi splietla spomienky a pocity do tuhého uzla. Stuhol som, strach ma schmatol za krk a zviazal mi ruky. Nebol to veru trik.

Vysmiaty Martin držal v ľavej ruke Tromf, pred ním stál Benedict, ktorého očividne privolali len nedávno. Na stupienku vedľa trónu stálo dievča, tvár malo odvrátenú. Obaja muži sa očividne zhovárali, ale nič som nepočul.

Napokon sa Benedict otočil a prihovoral sa dievčaťu. Po chvíľke mu odpovedala. Martin sa presunul k jej lavici. Kým hovorila, Benedict vyšiel k nej na stupienok. Vtedy som jej uvidel tvár. Pokračovali v rozhovore.

„To dievča sa mi vidí povedomé,“ poznamenal Gérard, ktorý sa medzi tým predral dopredu a zastal po mojom boku.

„Zrejme si ju zazrel, ako precválala popri nás, keď zomrel Eric,“ objasnil som. „Volá sa Dara.“

Počul som, ako sa prudko nadýchol.

„Dara!“ zvolal. „Takže si...“ Hlas mu zamrel.

„Neklamal som,“ odvetil som. „Naozaj existuje.“

„Martin!“ vykrikol Random, ktorý stál po mojej pravici. „Martin! Čo sa deje?“ Žiadna odpoveď.

„Podľa mňa ťa nepočuje,“ povedal Gérard. „Tá bariéra nás zjavne úplne odstrihla.“

Random sa zaprel do neviditeľnej steny.

„Opríme sa do toho všetci naraz,“ navrhol.

Skúsil som to teda znova. Aj Gérard sa do toho oprel celým telom. Po bezúspešnej pol druhu minúte som sa vzdal.

„Je to nanič,“ zhodnotil som. „Nepohneme tým.“

„Čo je to vlastne, dofrasa?“ spýtal sa Random. „Čo nás drží...“

Mal som len veľmi hmlisté tušenie, o čo tu asi ide. Aj to iba vďaka tomu, že celý výjav mal pre mňa príchut' *déjà vu*. Ale teraz... Siahol som si na bok, či mi tam visí Grayswandir. Visel.

Ako som si mal teda vysvetliť prítomnosť svojej jedinečnej, filigránsky zdobenej čepele, čo sa odrazu ligotala vo vzduchu pred trónom, kde sa

náhle objavila sama od seba všetkým na očiach a jemne sa hrotom dotýkala Darinho hrdla?

Nijako.

Ale nemohla to byť náhoda, výjav sa až príliš podobal tomu, čo sa stalo vtedy v noci v snovom meste v oblakoch Tir-na Nog'the. Tu nestriehli žiadne nástrahy – temnota, zmätok, ťažké tiene, búrlivé emócie, ktoré som tam spoznal –, a predsa scéna vyzerala skoro ako v tú noc. Veľmi podobne, no nie celkom rovnako. Benedict stál akosi inak, trochu ďalej vzadu, otočený v inom uhle. Nevedel som čítať Dare z pier, či znovu kladie tie isté zvláštne otázky; pochyboval som o tom. Tá scéna, taká známa a zároveň iná než to, čo som zažil predtým, bola zrejme na druhej strane – pravda, ak sú tie dve udalosti vôbec nejako prepojené – doladená pôsobením síl Tir-na Nog'thu, ktoré vtedy pôsobili na moju myseľ.

„Corwin,“ ozval sa Random, „akoby pred ňou vo vzduchu visel Grayswandir.“

„Však?“ povedal som. „Ale ako vidíš, ja mám meč pri sebe.“

„A druhý taký neexistuje... alebo áno? Ty vieš, čo sa deje?“

„Začínam mať dojem, že áno,“ odvetil som. „V každom prípade nie je v mojich silách zastaviť to.“

Náhle Benedict tasil a skrížil čepeľ s tým druhým mečom, čo vyzeral celkom ako môj. Vzápätí už bojoval proti neviditeľnému protivníkovi.

„Doraz ho, Benedict!“ zreval Random.

„Je to nanič,“ povedal som. „O chvíľu príde o ruku.“

„Ako vieš?“ spýtal sa Gérard.

„Jeho protivník som ja,“ vysvetlil som. „Toto je moja vízia z Tir-na Nog'thu z druhej strany. Ktovie, ako to spravil, ale toto je cena za to, že otec znovu získal Drahokam.“

„Nechápem,“ povedal.

Pokrútil som hlavou.

„Nebudem sa tváriť, že rozumiem, ako k tomu došlo,“ povedal som. „Ale do tej miestnosti nebudeme môcť vstúpiť, kým z nej nezmiznú dve veci.“

„Ktoré?“

„Len sleduj.“

Benedict si prehodil meč z ruky do ruky, jeho trblietavá protéza vystrelila dopredu a zovrela neviditeľný cieľ. Jedna čepeľ odrazila druhú, skrížili sa, pretláčali, hroty mierili do stropu. Benedict zvieral prsty čoraz mocnejšie.

Odrazu sa Grayswandir uvoľnil a dvíhal sa popri druhom meči. Zasadil Benedictovi hrôzostrašný úder do pravého ramena, priamo tam, kde sa

spájalo s kovovou protézou. Vtedy sa Benedict otočil a hodnú chvíľu sme nevideli, čo sa deje.

Vzápätí sa výhľad znovu rozjasnil. Benedict si kľakol na koleno, obrátil sa. Držal si kýpeť ramena. Jeho mechanická ruka visela vo vzduchu pri Grayswandire. Vzdaľovala sa od Benedicta a klesala nadol spolu s mečom. Keď sa dostali na úroveň podlahy, nedopadli na ňu, ale prešli cez ňu a zmizli nám z očí.

Zatackal som sa dopredu, znova som nadobudol rovnováhu a vykročil. Bariéra bola fuč.

Martin s Darou sa dostali k Benedictovi skôr ako my. Dara si medzitým odtrhla z plášte pás látky a obväzovala Benedictovi kýpeť, keď som k nim pribehol so Gérardom a Randomom. Random schmatol Martina za plece a zvrtol ho k sebe.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa.

„Dara... Dara mi povedala, že chce vidieť Amber,“ odvetil. „Keďže tu teraz žijem, súhlasil som, že ju prenesiem a ukážem jej to tu. Potom...“

„Prenesieš? Tromfom?“

„No, áno.“

„Svojím či jej?“

Martin si zahryzol do spodnej pery.

„No, vieš...“

„Daj mi karty!“ zavelil Random a vytrhol Martinovi puzdro spoza opasku. Otvoril ho a začal sa hrabať v kartách.

„Potom mi napadlo, že to poviem Benedictovi, keď sa o ňu tak zaujímal,“ pokračoval Martin. „Benedict chcel prísť sem, aby ju...“

„Dočerta!“ zahrešil Random. „Si tu ty aj ona, aj nejaký ksicht, ktorého som v živote nevidel! Odkiaľ ich máš?“

„Ukáž mi ich,“ požiadal som ho.

Podal mi tri karty.

„No?“ spýtal sa. „Bol to Brand? Pokiaľ viem, iba on teraz dokáže vyrábať Tromfy.“

„S Bandom nechcem mať nič spoločné,“ bránil sa Martin, „iba ak ho zabiť.“

Ale ja som už vedel, že karty nie sú od Branda. To nebol jeho štýl. Ani nikoho, koho prácu som poznal. Ale nie štýl mi v tej chvíli udrel do očí. Skôr výzor tej tretej osoby, o ktorej Random vyhlásil, že ju nikdy predtým nevidel. Pozeral som sa do tváre mladému mužovi, ktorý ma vtedy pred Dvormi Chaosu napadol s kušou, spoznal ma a odmietol vystreliť.

Obrátil som kartu.

„Martin, kto je to?“ spýtal som sa.

„To on vyrobil tie ďalšie karty,“ odvetil. „A keď už bol vo švungu, namaloval aj svoju. Neviem, ako sa volá. Je to Darin priateľ.“

„Klameš,“ obvinil ho Random.

„Nech nám o tom povie Dara,“ vyhlásil som a otočil sa k nej.

Ešte stále kľáčala pri Benedictovi, hoci ruku už mal obviazanú a práve si sadal.

„Čo o tom vieš?“ zamával som jej kartou pred tvárou. „Kto je to?“

Zadávala sa na kartu a potom na mňa.

Usmiala sa.

„Naozaj nevieš?“ čudovala sa.

„Pýtal by som sa, keby som vedel?“

„Tak si ju preštuduj ešte raz a choď sa pozrieť do zrkadla. Je to tvoj syn, rovnako ako môj. Volá sa Merlin.“

Mňa ničो len tak ľahko nevyvedie z miery, ale toto bolo priveľa. Zakrútila sa mi hlava. Mysleť mi však frčala na plné obrátky. V prípade správneho časového rozdielu to bolo možné.

„Dara, čo vlastne chceš?“ nechápal som.

„Vtedy, keď som prešla Vzorom, som ti povedala, že Amber treba zničiť. Chcem na tom mať svoj právoplatný podiel,“ pripomenula.

„Dostaneš iba ak moju starú celu,“ uzavrel som. „Nie, tú vedľa. Strážte!“

„Corwin, neunáhli sa,“ ozval sa Benedict, keď vstával. „Nie je to také zlé, ako to sa zdá. Môže všetko vysvetliť.“

„Nech sa páči.“

„Nie tu. V súkromí, len v kruhu rodiny.“

Odvolať som strážu, čo pribehli na moje zavolanie.

„Dobre teda. Poďme do nejakej komnaty tu na chodbe.“

Benedict prikývol a Dara sa mu zavesila na ľavú ruku. Random, Gérard, Martin a ja sme ich nasledovali. Obzrel som sa ešte raz na prázdnu miestnosť, kde sa naplnila moja vízia. Tak to býva.

2

Prešiel som po hrebene Kolviru a pri svojej hrobke som zosadol. Vošiel som dnu a otvoril truhlu. Bola prázdna. Dobré. Už mi totiž napadlo všetičo. Spolovice som očakával, že uvidím pred sebou natiahnutého seba samého na dôkaz, že napriek znameniam a intuícii som sa nejako dostal do nesprávneho tieňa.

Vyšiel som von a pohladkal Esa po nozdrách. Svetilo slnko a podúval

svieži vánok. Pochytila ma náhla túžba ísť k oceánu. Namiesto toho som sa usadil na lavičke a začal si napchávať fajku.

Predtým sme sa porozprávali. Dara, uvelebená s nohami pod sebou na hnedej pohovke, sa usmiala a zopakovala príbeh o svojom pôvode, že je pravnučkou Benedicta a pekelníčky Lintry, vyrástla vo Dvoroch Chaosu a ich okolí, v absolútne neeuklidovskej ríši, kde si človek nemohol byť istý vôbec ničím, ani časom.

„Keď sme sa spoznali, narozprávala si mi samé klamstvá,“ povedal som. „Prečo by som ti mal teraz veriť?“

S úsmevom sa zahľadela na nechty na rukách.

„Vtedy som ti musela klamať,“ vysvetlila, „aby som od teba dostala, čo som chcela.“

„Čiže...?“

„Informácie o rodine, Vzore, Tromfoch, o Amberi. Aby som si získala tvoju dôveru. Aby si mi spravil dieťa.“

„Pravda by ti tak dobre neposlúžila?“

„To ťažko. Prichádzam od nepriateľa. Sotva by si schválil dôvody, pre ktoré som to chcela vedieť.“

„A tvoje šermiarske umenie...? Vtedy si mi povedala, že ťa trénoval Benedict.“

Znovu sa usmiala, v očiach sa jej zablykli temné plamene.

„Učila som sa od samého veľkého vojvodu Borela, mocného pána Chaosu.“

„A čo tvoj vzhľad?“ spýtal som sa. „Keď som ťa videl prejsť Vzorom, niekoľkokrát si zmenila výzor. Ako? A prečo?“

„Všetci, čo pochádzame z Chaosu, vieme meniť podobu,“ odpovedala.

Spomenul som si na Dworkina v ten večer, keď na seba zobral moju podobu. Benedict prikývol.

„Otec nás oklamal svojím prestrojením za Ganelona.“

„Oberon je syn Chaosu,“ pokračovala Dara, „buričský syn buričského otca. Ale stále má v sebe tú moc.“

„Prečo to teda nedokážeme aj my?“ spýtal sa Random.

Pokrčila plecami.

„Už ste to niekedy skúšali? Možno to dokážete. Z druhej strany, táto schopnosť možno vymrela s vašou generáciou. Neviem. Ale pokiaľ ide o mňa, mám svoje obľúbené podoby, ku ktorým sa uchýľujem, keď som v nebezpečenstve. Tam, kde som vyrástla, to bolo pravidlom, druhá podoba vlastne niekedy prevažovala. U mňa je to stále reflex. To si vtedy videl.“

„Dara,“ povedal som, „načo ti boli tie veci, ktoré si chcela – informácie o rodine, Vzore, kartách, Amberi? A syn?“

„Dobre.“ Vzdychna si. „Dobre. Teraz už viete o Brandových plánoch – o zničení a znovupostavení Amberu...?“

„Áno.“

„Na to bol potrebný náš súhlas a spolupráca.“

„Aj v prípade Martinovej vraždy?“ spýtal sa Random.

„Nie,“ odvetila. „Nevedeli sme, koho sa chystá využiť ako... ako prostriedok.“

„Zastavilo by ťa to, keby si to vedela?“

„Kladiš mi hypotetickú otázku,“ namietla. „Odpovedz si na ňu sám. Som rada, že Martin žije. Viac k tomu nepoviem.“

„Dobre,“ súhlasil Random. „A čo Brand?“

„Podarilo sa mu spojiť sa s našimi vodcami, tak ako sa to naučil od Dworkina. Mal veľké plány. Potreboval vedomosti, moc. Ponúkol im obchod.“

„Aké vedomosti?“

„Po prvé, nevedel, ako zničiť Vzor...“

„Tak potom si za všetko, čo urobil, bola zodpovedná ty,“ obvinil ju Random.

„Keď to vidíš takto...“

„Vidím.“

Pokrčila plecami, pozrela na mňa.

„Mám hovoriť ďalej?“

„Hovor!“

Pozrel som na Randoma, prikývol.

„Brand dostal, čo chcel,“ pokračovala, „ale nedôverovali mu. Báli sa, že len čo získa moc zmeniť svet podľa seba, nezastaví sa pri vládnutí nad upraveným Amberom, ale pokúsi sa rozšíriť svoju nadvládu aj na Chaos. Potreboval oslabiť Amber, aby bol Chaos mocnejší ako teraz – nastoliť novú rovnováhu, aby sme mali prístup k viacerým tieňovým krajinám, čo ležia medzi našimi ríšami. Už dávno je jasné, že naše dve kráľovstvá sa nedajú spojiť, nedá sa zničiť ani jedno z nich bez toho, aby sa narušili všetky procesy, ktoré prebiehajú medzi nami. Všetko by sa zastavilo alebo by vypukol totálny zmätok. A hoci bolo jasné, čo plánuje Brand, naši vodcovia sa s ním dohodli. Po dlhom čase to bola najlepšia príležitosť, ako sa prejaviť. Museli sme ju využiť. Boli sme presvedčení, že s Brandom sa dá vyjsť, a keď nadíde správny čas, možno ho nahradiť.“

„Takže aj vy ste plánovali zradu,“ poznamenal Random.

„Nie, pokiaľ by dodržal slovo. Ale vedeli sme, že nedodrží. Preto sme mali prichystaný záložný plán.“

„Aký?“

„Nechali by sme ho dokončiť jeho zámer a potom ho zničili. Mal ho nahradiť člen kráľovskej rodiny z Amberu, ktorý pochádza z vládnucej rodiny Dvorov Chaosu, vyrastal medzi nami a je pripravený na túto úlohu. Merlin je spojený s Amberom až dvakrát, cez môjho predka Benedicta a priamo cez teba, cez dvoch uchádzačov o tvoj trón, ktorí naň majú najväčší nárok.“

„Takže ty pochádzaš z kráľovskej rodiny Chaosu?“

Usmiala sa.

Vstal som. Prešiel som sa. Zaďíval som sa na popol na rošte.

„Dost' ma trápi, že som bol zneužitý ako účastník v naplánovanom šľachtiteľskom projekte,“ povedal som nakoniec. „Ale nech je, ako chce, a keďže som sa nateraz rozhodol veriť, že všetko, čo si vravela, je pravda – prečo nám to hovoríš práve teraz?“

„Pretože sa obávam, že vládcovia mojej ríše pôjdu za svojou víziou tak ďaleko ako Brand za svojou. Azda ešte ďalej. Tá rovnováha, ktorú som spomínala – len málo ľudí si uvedomuje, aká je krehká. Putovala som tieňovými krajinami neďaleko Amberu, vošla som aj do samého Amberu. Spoznala som tiene, čo ležia v okolí Chaosu. Strela som mnohých ľudí a videla mnoho vecí. Keď som potom natrafila na Martina a rozprávala sa s ním, začala som šípiť, že zmeny, ktoré vraj mali byť k lepšiemu, sa jednoducho neskončia zmenou Amberu, aby bol viac po chuti starším členom našej rodiny, ale premenia ho iba na rozšírenie Dvorov, väčšina tieňov sa spojí s Chaosom. Z Amberu by sa stal ostrov. Niektorých našich pánov stále zožiera, že Dworkin vôbec vytvoril Amber, a v skutočnosti hľadajú spôsoby, ako všetko vrátiť do predchádzajúceho stavu. Do totálneho Chaosu, z ktorého všetko vzniká. Podľa mňa je tento stav lepší a chcem ho zachovať. Želala by som si, aby ani jedna strana z týchto sporov nevyšla víťazne.“

Otočil som sa, práve keď Benedict pokrútil hlavou.

„Takže nie si na ničej strane,“ zhrnul.

„Ja si skôr myslím, že som na oboch.“

„Martin,“ povedal som, „si v tom s ňou?“

Prikývol.

Random sa zasmial.

„Vy dvaja proti Amberu a Dvorom Chaosu? Čo dúfate, že dosiahnete? Ako chcete presadiť ten nápad o rovnováhe?“

„Nie sme na to sami,“ povedala. „A nie je to náš plán.“

Siahla do vrecka, a keď vytiahla ruku, niečo sa v nej zaligotalo. Podržala to na svetle. Bol to pečatný prsteň nášho otca.

„Kde si k nemu prišla?“ spýtal sa Random.

„Kde asi?“

Benedict prikročil k nej a nastavil ruku. Podala mu prsteň. Pozorne ho preskúmal.

„Je pravý,“ usúdil. „Vzadu má malé znaky, ktoré som tam videl aj predtým. Prečo ho máš ty?“

„Po prvé, aby som ťa presvedčila, že konám správne, keď plním jeho rozkazy,“ povedala.

„Ako to, že sa vôbec poznáte?“ spýtal som sa.

„Stretli sme sa, keď mal predčasom... isté ťažkosti,“ vysvetlila. „V podstate som ho vytiahla z kaše. Bolo to po tom, ako som spoznala Martina, a bola som naklonená väčšmi sympatizovať s Amberom. Ale z druhej strany, váš otec je šarmantný a presvedčivý muž. Jednoducho som sa nemohla nečinne prizerať, ako ho väznia moji príbuzní.“

„Vieš, ako ho vôbec zajali?“

Pokrútila hlavou.

„Viem len toľko, že Brand ho vylákal do tieňa dosť ďaleko od Amberu, aby ho mohli zajať. Myslím, že šlo o falošnú výpravu za neexistujúcim magickým nástrojom, ktorý vraj zacíli Vzor. Teraz už vie, že čosi také dokáže len Drahokam.“

„A keď si mu pomohla ujsť... Ako sa to prejavilo na vzťahoch s tvojím ľudom?“

„Nie ktovieako dobre,“ odpovedala. „Momentálne som bez domova.“

„A chceš zostať tu?“

Znovu sa usmiala.

„Záleží na tom, ako sa to tu vyvinie. Ak to pôjde, tak ako chce môj ľud, vrátim sa – alebo zostanem v tieňoch, čo budú k dispozícii.“

Vytiahol som Tromf a pozrel naň.

„A čo s Merlinom? Kde je teraz?“

„Majú ho oni,“ odvetila. „Obávam sa, že teraz je už ich. Vie o svojom pôvode, ale dlho ho učili oni. Nevie, či ho ešte možno znovu získať.“

Zdvihol som Tromf a uprene sa naň zahľad.

„Márna snaha,“ upozornila ma. „Medzi našimi ríšami nefunguje.“

Spomenul som si, ako ťažko sa nadväzovalo spojenie, keď som bol na hraniciach ich sveta. Aj tak som to skúsil.

Karta mi v rukách ochladla, načiahol som sa. Pocítil som slabučký záchvev jeho prítomnosti. Napol som všetky sily.

„Merlin, tu je Corwin,“ ohlásil som sa. „Počuješ ma?“

Zdalo sa mi, že som začul odpoveď. Čosi ako: „Nemôžem...“ A nič viac. Karta už nebola studená.

„Spojil si sa s ním?“ spýtala sa.

„Nie som si istý, ale asi áno. Na okamih.“

„To je lepšie, ako som si myslela,“ poznamenala. „Buď sú dobré podmienky, alebo sú si vaše mysle veľmi podobné.“

„Keď si sa tu oháňala otcovým prsteňom, spomenula si nejaké rozkazy,“ ozval sa Random. „Aké rozkazy? A prečo ich posielala po tebe?“

„Ide o načasovanie.“

„Načasovanie? Dočerta! Veď odtiaľto odišiel len dnes ráno!“

„Musel najprv dokončiť jedno, kým bol pripravený na druhé. Nemal ani potuchy, ako dlho to bude trvať. Ale bola som s ním v spojení tesne predtým, ako som prišla sem – hoci takéto prijatie som ozaj nečakala –, a teraz sa môže pustiť do ďalšej fázy.“

„Kde si s ním hovorila?“ spýtal som sa. „Kde je?“

„Netuším. On sa spojil so mnou.“

„A...?“

„Chce, aby Benedict okamžite zaútočil.“

Gérard konečne vstal z obrovského kresla, v ktorom doteraz sedel a počúval. Zakvačil si palce za opasok a pozrel na ňu zhora.

„Taký rozkaz by mal vydať len otec.“

„Veď ho vydal,“ povedala.

Pokrútil hlavou.

„To nedáva zmysel. Prečo by sa spojil s tebou – s niekým, komu nemáme dôvod veriť – a nie s niektorým z nás?“

„S vami sa teraz pravdepodobne nemôže spojiť. Z druhej strany, so mnou sa mohol.“

„Prečo?“

„Nepoužil Tromf. Mój ani nemá. Využil rezonančný efekt čiernej cesty, podobne ho raz využil Brand, keď utiekol Corwinovi.“

„Si dobre informovaná o tom, čo sa tu dialo.“

„Áno. Vo Dvoroch Chaosu mám stále svoje zdroje, a po tom vašom súboji sa tam presunul aj Brand. Takže som čo-to začula.“

„Vieš, kde sa momentálne nachádza otec?“ spýtal sa Random.

„Nie. Predpokladám, že odišiel do skutočného Amberu, aby sa poradil s Dworkinom a znovu si obzrel škody na Pravzore.“

„Načo?“

„Neviem. Zrejme sa rozhodoval, čo ďalej. Keďže sa spojil so mnou a vydal rozkaz zaútočiť, už sa asi rozhodol.“

„Kedy si sa s ním rozprávala?“

„Len pred pár hodinami môjho času. Ale bola som v Tieni ďaleko odtiaľto. Neviem, aký je tam časový posun. V tomto som ešte nová.“

„Takže naozaj pred chvíľou. Azda je to iba niekoľko minút,“ uvažoval

Gérard. „Prečo sa obrátil na teba, a nie na niekoho z nás? Neverím, že by sa s nami nedokázal spojiť, keby chcel.“

„Možno preto, aby ukázal, že mám jeho priazeň,“ usúdila.

„Toto všetko je azda pravda,“ vyhlásil Benedict. „Ale ak ten rozkaz nepotvrdí, nikam nejdem.“

„Fiona je stále pri Pravzore?“ spýtal sa Random.

„Keď som o nej počul naposledy,“ odvetil som, „rozložila si tam tábor. Viem, kam mieriš...“

Vytiahol som kartu s Fionou.

„Bolo treba viac než jedného, aby sme sa odtiaľ dostali,“ poznamenal.

„To je pravda. Tak mi pomôž.“

Vstal a podišiel ku mne. Pridali sa aj Benedict so Gérardom.

„To nie je potrebné,“ protestovala Dara.

Nevšimál som si ju a sústredil sa na jemné črty našej ryšavej sestry. Vzápätí sme nadviazali spojenie.

„Fiona,“ oslovil som ju, v pozadí som videl, že sa stále nachádza v centre diania, „je tam otec?“

„Áno,“ potvrdila s napätým úsmevom. „Je vnútri s Dworkinom.“

„Počuj, je to veľmi súrne. Nevie, či poznáš Daru, ale je tu...“

„Viem, kto je, ale ešte som nemala tú časť.“

„Tvrdí, že otec po nej posielal Benedictovi rozkaz zaútočiť. Na dôkaz predložila jeho pečatný prsteň, on však nič také nespomínal. Vieš o tom niečo?“

„Nie,“ odvetila. „Keď vyšiel s Dworkinom von, aby sa pozreli na Vzor, len sme sa pozdravili. Mala som však isté podozrenia, a toto ich potvrdzuje.“

„Podozrenia? Aké?“

„Myslím, že otec chce opraviť Vzor. Má so sebou Drahokam a začula som niečo, čo hovoril Dworkinovi. Ak sa do toho pustí, vo Dvoroch Chaosu o tom budú vedieť, len čo začne. Pokúsia sa ho zastaviť. Bude chcieť zaútočiť prvý, aby ich zamestnal. Ibaže by...“

„Ibaže by čo?“

„Zabije ho to, Corwin. Tolko o tom viem. Či sa mu to podarí alebo nie, zničí ho to.“

„To sa mi nechce veriť.“

„Že by kráľ položil život za svoju ríšu?“

„Že by ho za ňu položil otec.“

„Tak sa buď zmenil, alebo si ho nikdy naozaj nepoznal. Osobne som však presvedčená, že to skúsi.“